

DANI MONTAÑA

El salmó dins l'estany

Quorum
LLIBRES

EL SALMÓ DINS L'ESTANY

EL SALMÓ DINS L'ESTANY

DANI MONTAÑA

Quorum
LLIBRES

Primera edició: juny del 2023

© Daniel Montaña Buchaca

© de l'edició:

Quorum Llibres

C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls

Tel. 977 60 25 91

quorum@quorumllibres.cat

www.quorumllibres.cat

Disseny i composició: 3 × Tres

Impressió: Romanyà Valls, SA

ISBN: 978-84-16342-60-0

DL T 227-2023

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni la seva incorporació a un sistema informàtic, ni la seva transmissió en cap forma ni per cap mitjà, sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

TAULA

Olor de taronja tot el dia, <i>per David Castillo</i>	7
--	---

EL SALMÓ DINS L'ESTANY

Una i dues.....	11
Ni cap. Ni peus.....	13
El regalim.....	15
Pluja.....	21
Petúnia.....	39
Qualsevol.....	43
Revolució.....	53
Un epíleg (o potser una invitació), <i>per Pep Rafart</i>	69
Prospecta, <i>per Toni Gol i Jordi Vintró</i>	73

Als meus amics

OLOR DE TARONJA TOT EL DIA

En un fragment de la fonamental *Una poètica activa*, Kevin Power explica que Pound va trobar també en Fenollosa la idea d'una sintaxi activa, la concepció que la tasca del poeta radica en l'activitat literal del fet d'escriure, i que és dins d'aquesta mateixa activitat on es plasma tota discriminació, decisió i valoració. El procés m'ha recordat l'utilitzat per Daniel Montañà Buchaca per escriure el seu primer poemari, iniciat amb uns versos prou reveladors d'aquesta tendència: «Sense preàmbuls. Sense introducció. De manera directa. Els sentiments tornats paraules.» En aquesta deriva, al voltant del sentiment, és on el nostre home desplega el «cuanto sé de mí», que Pepe Hierro va immortalitzar en un dels seus llibres més coneguts.

Metge i historiador, sobretot del segle XIX, de la decadència absoluta de l'antic imperi espanyol desolat per les continuades revoltes carlines, Dani Montañà té una obra àmplia, que ara intensifica amb una confessió que és alhora un recull quasi aforístic d'una bellesa que es transforma en saviesa. Sobretot quan ens diu: «No camines per on marquen els cànons. No agafes

camins fressats. Tresques per on tu vols. Lliurement. Sense fronteres. Sense moral. Sense prejudicis. Sense encotillaments. // Sentiments interns cap a fora, cap al món, cap al cosmos. La bellesa del món sense límits.» O poc temps després, quan remata: «De la perfecció a la imperfecció, un camí pedregós.» No és, sens dubte, un primer poemari d'un debutant, sinó la necessitat d'expressar des d'un gènere mai explícit el recorregut d'un home que es fa preguntes sense esperar respostes.

En un dels poemes culminants del llibre, «El regalim», el Dani ens mostra la seva predilecció per les fruites, a les quals atorga una sèrie de virtuts, el perfum que connota tota una sèrie de maneres de viure, les d'algú que ha ajudat el món des de la medicina i des de les lletres: «Quines coses més estranyes em passen cada dia. Això d'estar enamorat fa que perdis totalment el senderi. Ja no saps on passes, on ets, on vius i ni tan sols qui ets. El teu món només és la persona de qui estàs enamorat. Obro la motxilla i em poso a menjar una taronja molt sucosa i dolça. El regalim del seu suc em cau sobre la camisa. No passa res, faré olor de taronja tot el dia.» En una altra de les seccions, el poeta es permet oferir-nos una clau d'interpretació a través de Vinyoli, «Jocs per ajornar la mort». Són aquestes hores petites que omplen les nostres vides les que rescata Montañà dins dels seus versos. «Pluja» és un dels poemes destacats del recull, quan en plena comunió amb la natura ens porta cap a un dels instants

epifànics tan habituals al llibre, sobretot quan circulen àngels i accidents naturals: «Camino sota la pluja. Els trons repiquen a dalt del cel. Els llamps s'estavellen a la mare terra, al meu davant. La seva llum m'il·lumina i m'atordeix per un instant. Segueixo caminant sota la pluja. Tot jo estic xop. M'agrada aquesta humitat que ve del cel i penetra dintre meu.» Aquest poema es clou amb una dedicatòria: «Una bellesa, la del bosc salvatge, com la teva. Perquè tu també ets una mica o molt salvatge. En un sentit profund i atàvic. Ets terra. Ets cosmos. Vols viure com a tu t'agrada, lliure i salvatge. On la bellesa i l'amor no tenen límits. On els àngels i els déus regeixen.» La bellesa ho impregna tot i som en un territori en què els versos sinuosos s'alternen amb els breus, sempre amb l'aforisme, l'epigrama i l'haiku fent un paper decisiu en la conducció del poema cap al seu objectiu dins el no res. Com ho expressava H.D.: «I més enllà del pensament i de la idea. El seu engendrador. Somnis. Visions.»

També hi trobem reflexions encertades sobre l'esdevenidor del temps i la pressa que mata qualsevol signe de paciència: «Parem el temps / ni que sigui un segon / per veure el que no es veu, / per sentir el que no sentim, / per viure el que no vivim.» No vivim, no mirem, no sentim... El poeta ha trobat la seva fórmula, mantenint-se al marge de les onades, acceptant que tampoc era tan difícil distanciar-se per observar el paisatge immutable que passa pel nostre voltant mentre nosaltres fem una altra cosa. De fet, pàgines

més enllà, ens ho pot explicar de manera ben nítida, dionisiàca: «No pateixis / gens ni mica / Viu, / Beu, / Menja, / Canta. / Enamora't / cada dia.»

Amb Jim Morrison, Daniel Montañà gaudeix de l'eternitat i ens transmet la bellesa breu d'uns versos de plenitud, escrits quan calia escriure'ls, sense cap altre compromís que poder compartir-los amb el lector que així ho decideixi. Ho deixo aquí, ara trobareu el món.

DAVID CASTILLO

EL SALMÓ DINS L'ESTANY

Només el sentit comú exclou la immortalitat.

VLADIMIR NABOKOV

UNA I DUES

Sense preàmbuls. Sense introducció. De manera directa. Els sentiments tornats paraules.

Perquè al lector, com diu Vladimir Nabokov, li entri directament el que llegeix per la medul·la espinal, i ell mateix.

Bé, aquí us deixo... Inicieu el viatge.

NI CAP. NI PEUS

Què vol dir, això? Que no tinc cap, ni tinc peus? Mentida. Sí que tinc cap i sí que tinc peus.

El que passa és que, el cap, no el tinc a lloc. No el tinc al lloc on hauria de ser. Almenys és el que diu la gent.

No creus. No actues com està previst. No camines per on marquen els cànons. No agafes camins fressats. Tresques per on tu vols. Lliurement. Sense fronteres. Sense moral. Sense prejudicis. Sense encotillaments.

Sentiments interns cap a fora, cap al món, cap al cosmos. La bellesa del món sense límits.

And she feeds you tea and oranges
that come all the way from China.

LEONARD COHEN

De la perfecció a la imperfecció,
un camí pedregós.
Mal de peus,
mal de cap.
La pluja, el tro i el llamp
i les taronges de la Xina.

